

LEBEDELE adaptare după H. C. ANDERSEN

... Departe, departe, într-un castel de cleștar, trăia odată un crai care avea unsprezece băieți și o fată frumoasă pe care o chema Eliza.

După moartea mamei, craiul s-a însurat cu o crăiasă rea și hapsână. Crăiasa nu iubea copiii și nu-i plăcea să se joace cu ei.

Într-o zi, a poruncit ca Eliza să fie dusă la niște țărani, iar pe prinți i-a vorbit de rău față de crai, ca acesta să nu-i mai iubească.

— Duceți-vă în lumea largă - le-a spus crăiasa cea rea - zburați ca niște păsări fără glas încotro veți vedea cu ochii!

Dar prinții s-au prefăcut în unspreceze lebede frumoase și au luat-o în zbor spre pădure. S-au rotit peste casa unde era Eliza, dar nimeni nu i-a văzut.

Când Eliza s-a făcut mare, s-a întors la castel. Era atât de frumoasă, încât craiasa a vrut să o schimbe și pe ea într-o lebădă, dar n-a putut căci craiul dorea să o vadă.

Atunci a luat-o pe fată și a frecat-o cu zeamă de nucă pe față până a înnegrit-o toată și i-a încălzit părul.

- Fata mea nu e atât de urâtă! - a strigat craiul furios. Duceți-o de aici cât mai departe! Numai rândunelele și câinele din curte știau că ea este Eliza.

Biata fată a început să plângă, ieșind din palat, s-a gândit la cei unsprezece frați ai ei și s-a hotărât să-i caute.

O zi întreagă a umblat, iar noaptea a prins-o într-o pădure mare. Curând, a adormit pe mușchiul moale. Toată noaptea i-a visat pe frații ei.

Când s-a trezit, soarele era sus. A auzit un murmur de apă. Eliza a dat de un lac și a intrat în el să se spele. Pe dată s-a făcut iar frumoasă.

A plecat mai departe și s-a întâlnit cu o babă.
– Mătușico, n-ai văzut unsprezece prinți?

- Nu, fetiță, dar ieri am văzut unsprezece lebede cu coronițe pe cap, deasupra râului.

Fata a mers pe malul râului până a ajuns la mare.

- Îmi spune inima că voi, valuri albastre, mă veți duce la frații mei dragi.

În nisipul de pe țărm, a văzut împrăștiate pene de lebădă.
- Pe aici au zburat cele unsprezece lebede! a strigat ea bucuroasă.

Când soarele asfințea, Eliza a văzut apărând din depărtare unsprezece lebede. Lebedele au coborât pe nisip, scuturându-și aripile mari ...

Soarele s-a scufundat în apă, iar lebedele s-au preschimbat în unsprezece prinți frumoși ...

— Voi sunteți frații mei, vă caut de atâta vreme!

- Noi - a spus fratele cel mare - suntem lebede numai cât stă soarele pe cer; când soarele apune, devenim din nou oameni. Acum, locuim departe, într-o țară de pe cealaltă parte a mării, dar suntem destul de voinici ca să te luăm cu noi!

Toată noaptea au împletit o plasă mare și groasă, din răchită mlădioasă și trestie tare.

Au pus-o pe sora ler în plasă, iar când soarele a răsărit, prinții s-au transformat în lebede și s-au înălțat sus, sus de tot.

După ce au zburat toată ziua, la asfințitul soarelui, au coborât pe o stâncă, ce se ridica în mijlocul valurilor.

A doua zi, au ajuns în țara lor. S-au oprit într-o peșteră în care mușchiul era moale ca un covor.

În timpul somnului, Eliza a visat cum o zână bună îi spunea ce trebuie să facă ca să-i scape pe frații ei de vrajă și să rămână mereu oameni.

— Ai tu destul curaj și răbdare? Din fire de urzici trebuie să teși unsprezece cămăși, pe care le vei arunca peste frații tăi și atunci vor scăpa de vrajă. Dar până nu le termini, nu trebuie să scoți nici o vorbă, orice s-ar întâmpla!

Eliza a cules urzici si urzicile o ardeau ca focul, dar ea îndură bucuroasă orice.

Când a apus soarele, au venit frații și s-au speriat când au văzut că Eliza avea mâini rănite, dar au înțeles că tot ce face, face pentru ei.

Într-o zi, în peșteră, a apărut craiul țării însoțit de vânători.

- Cum ai ajuns aici, fată frumoasă? Eliza însă nu avea voie să vorbească.

Craiul a luat-o pe fată la castelul său. I-a adus acolo și cămașa țesută și urzicile, dar fata era mereu tristă.

A făcut nuntă mare, iar Eliza era acum crăiasa țării.
Cu gândul la frații ei, Eliza lucra mai departe cămășile. Într-o noapte, s-a furișat la cimitir să culeagă urzici. Craiul a văzut-o acolo și a crezut că este vrăjitoare. Poporul a judecat-o și a osândit-o să fie arsă. Dar ea a lucrat mai departe cămășile. În timp ce o ducea spre rug, ea termina ultima cămașă.

Deodată, pe deasupra ei au apărut unsprezece lebede albe; apărând-o de mulțimea care voia să-i rupă cămașile țesute de ea.

Eliza a aruncat atunci cămășile peste lebede și de îndată ...

... aceștia s-au transformat în unsprezece prinți. Numai cel mai mic avea o aripă în loc de braț. Eliza nu terminase mâneca de la cămașa lui.

— Acum pot să vorbesc! Sunt nevinovată, nu sunt vrăjitoare așa cum ați crezut voi!

- Da, e nevinovată, a spus fratele cel mare și a povestit tot ce se întâmplase până atunci. Oamenii au privit-o cu admirație.

Clopotele au început să bată singure, păsările au venit în zbor să se bucure și ele de cele întâmplate ...

Și castelul a răsunat și mai răsună și astăzi de veselie celor unsprezece prinți, a Elizei și a craiului.
sfârșit reeditare 1986